

ELS ARBRES DE TERRASSA

Originari de l'Àsia Menor i de la Península Bàltica. Bar desenvolupa ment sobre sòls frescos i fèrtils, de difícil creixement en zones pavimentades.
 Arbre alt, fins a uns 30 m, amb una capçada ampla i molt fullera. Caducifoli. Fulles grans, compostes, amb 5 o 7 folíols linears dentats que conformen a l'extrem d'un robust pecíol. Destaca la seva espectacular floració al mes de maig. Flors blanques, tocades de groc i porpre, agrupades en ramells drets i cònics. Fruits punxants amb llavors molt semblants a les castanyes. Escorça de color gris marronós que se separa en llargues plaques.
 Cultivat com a espècie d'ombra i ornament en parcs i jardins. Fruits no comestibles pel seu desenvolupament.
 Present a parcs de Sant Jordi i de Valparadís. També als jardins de Can Tossal, a la plaça del Doctor Robert i a la plaça de Catalunya.

Aesculus hippocastanum, cast. castaró de Índies, fr. marronier d'Índia, ang. horse chestnut.

EL CASTANYER D'ÍNDIA

Originària d'Amèrica del Nord. S'adapta bé a qualsevol tipus de sòl; soporta el fred hivernal. Sovint es troben exemplars naturitzats.
 Arbre d'altura mitjana, uns 20 m, tronc recte, capçada força irregular. Branques sovint espinoses. Caducifoli. Fulles compuntes, el nombre de folíols oscil·la entre 11 i 25. Les fulles són de color verd clar. Flors blanques, abundants i molt roncasses, agrupades tant ramells penjants. Fruit en tallets, d'uns 10 cm, que madura a la tardar i roman a l'arbre tot l'hivern. És característica la producció lliurada de la seva escorça.
 Plantat com a arbre d'ombra i ornament tant per la contorn de terres, és propagat fins i tot gràcies a la capacitat de regenerar per les seves rebles.
 Molt abundant a la nostra ciutat, n'hi ha més de 1.000 exemplars. Abundant al cementiri de Valparadís, al parc de Sant Jordi i a l'avinguda Angel Santillan.

Robinia pseudoacacia, cast. falso acacia, fr. robinier, ang. locust tree.

LA ROBÍNIA

Arbre resultat del creuament entre el plàtan oriental i l'occidental o americà. Arrela en sòls compactes i coberts, soporta la pol·lució. Sovint es troba naturitzat.
 Arbre força copulant amb una capçada densament fullera. Caducifoli. Fulles grans, de 10 a 20 cm d'amplà, atormes, i de nervadura palmada, dividides en 3 o 5 lòbuls dentats, pecíol llarg i d'ample base. Floreix a la primavera flors molt poc vistoses formant ornaments. Fruits petits, agrupats formant unes boles característiques, d'uns 4 cm de diàmetre, que reusen per alguns dies part de l'any. L'escorça es veu després en plaques.
 Cultivat com a arbre d'ombra. Anys enrere ressegua totes les carreteres d'Olcada a Terrassa. Molts exemplars presenten un aspecte deformant degut a excessives espargades.
 Als carrers i zones verdes de Terrassa, hi ha plantats gairebé 3.000 plàtans. És fàcilment observable en qualsevol indret de la ciutat.

Platanus x hybrida, cast. plátano, fr. platane, ang. London plane.

EL PLÁTAN

Espècie originària del nord d'Amèrica. Creix ràpidament si disposa d'una certa humitat, no és excessivament exigent quant a la qualitat del sòl.
 Arbre d'uns 10 m d'alçada i amb una capçada esfèrica. Caducifoli, però ben aviat les fulles. Fulles compostes de 3 a 5 lòbuls grans i irregularment dentats, color verd clar. Flors masculines i femenines en arbres diferents, flors femenines en ramells penjants d'aprox. 10 cm de longitud. Fruit alat, sòlida, que madura a la primavera i resta a l'arbre un cop han caigut les fulles. Escorça de color gris, lleugerament retallada.
 Cultivat, essencialment, com a espècie ornamental i d'ombra degut a la seva notable rusticitat. Corrent també, en jardins privats.
 A Terrassa hi ha plantats més de 600 exemplars. Corrent al carrer Sant Domènec, a la carretera de Castellà, a la plaça de Catalunya, a la de Sant Domènec, etc.

Acer negundo, cast. negundo, fr. érable negundo, ang. ash-leaved maple.

EL NEGUNDO

D'origen oriental. Ha estat extensament cultivat a l'Àrea mediterrània. No és rar ni a l'ombra, ni a les zones agrícoles.
 Arbre mitjàment alt, normalment no supera els 20 m. Capçada densa i arrodonida. Caducifoli, fulles asimètriques, ovades i d'extrem agut; té el limbe finament dentat, més pallid i pubescent en la seva cara inferior. Fulles disposades al llarg de la tija tant als costats. El fruit, el lleidó, és negre a la maduresa, té la forma i la mida d'un pèsol. Escorça llisa i de color gris; branques molt flexibles.
 Per la flexibilitat, la bona qualitat de la seva fusta ha estat molt emprat en la fabricació de forques i altres estris d'ús agrícola. Fruit comestible.
 El lleidó no és gaire nombros a la nostra ciutat, tot i així podem observar-ne al carrer Sant Agustí, a la plaça Arquitecte Coll i Baccarot, al parc de Sant Jordi, etc.

Celtis australis, cast. almeiz, fr. micocoulier, ang. hackberry.

EL LLEDONER

Originari del Japó, s'adapta a qualsevol tipus de sòl. Creix bé, tant al sol com a l'ombra, les gelades hivernals poden perjudicar-lo.
 Alçada de 4 a 5 m d'alçada i de capçada irregularment arrodonida. Fulles alternes, ovades, de pecíol curt, entres i venades de color verd fosc, brillants per sobre i aspragrades per sota. Nerv. central ben marcat. Flors petites, de color blanc groc, agrupades en ramells a l'extrem de les tiges molt vistoses i oloroses. Fruits drupacis, drets i negres a la maduresa. L'escorça, sovint, presenta un aspecte llostrat.
 Antiguament usat en jardineria, és fàcil veure'n en els parcs i jardins de moltes cases. Com a ornament, s'usa també una varietat de fulles verdes i grogues.

El parc de Sant Jordi, el carrer Jacint Urrius, l'avinguda Torredellas i els parcs de Can Jovera, Muntserri i Guadalupe, són bons llocs on observar-lo.

Liquidambar japonica, cast. alcastra, fr. troiana, ang. Japanese liver.

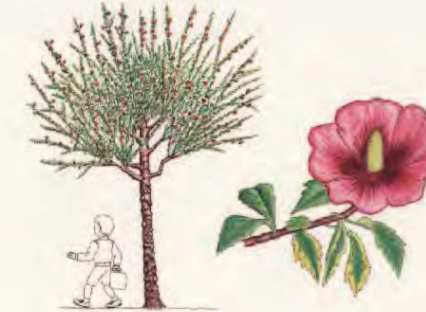
LA TROANA

Arbre originari de les àrees muntanyes de l'Himalaya. Requereix sòls profunds i frescos, per la qual cosa es aorta en grans jardins.
 És un arbre de gran port, amb la capçada cònica i un característic bran terminal arrodonat. Branques robustes i disposades en plans horitzontals, ampla base. Fulles acolors, perennes, de 2 a 5 cm de longitud, agrupades tant ramells. Ramificació poc vistosa, a la tardar. Pinyes de color verd olivós, els ocs primers anys i marcats en cap; madures, verticals sobre les branques, que es desintegren progressivament. Escorça amb escames en esculla.
 Cultivat en jardineria i molt rarament en repoblacions forestals. Com a espècies semblants, hi ha el cedre de l'Àlia i el del Líbar.
 Al parc de Sant Jordi hi ha als millors exemplars. També s'ha plantat a les places de Catalunya, de Juli Companys i de Primer de Maig, als parcs de Can Jovera i de Valparadís.

Cedrus deodara, cast. cedro del Himalaya, fr. cèdre de l'Himalaya, ang. Himalayan cedar.

EL CEDRI DE L'HIMALAYA

Flora originària de la Xina i de l'Índia, tot i que el seu nom científic l'atribueix, erròniament, a Síria. Amanit de les flors rosolines.
 Arbret de no gaire alçada, d'èl·limet superior als 4 m, capçada de forma cònica. Caducifoli, fulles simples profundament dentades i d'un 8 cm de longitud, piceloides i amb estípules; color verd fosc. Flors grans, de 6 a 10 cm, marçades i amb cinc pètals i sépals. Flors a finals de l'estiu. Poden trobar-se altres varietats de jardineria amb flors d'altres colors: blanc, vermell, etc. i, molt sense cap interès específic.
 Espècie cultivada en jardineria i com a arbre vivari per la vistositat de la seva floració. Pertany a la família de les malvacees.
 L'abundància d'aquesta espècie a l'avinguda Torredellas, és especialment notoria a finals d'estiu. Present, també, als jardins dels parcs de Can Jovera.

Hibiscus syriacus, cast. alba, fr. mauve en arbre, ang. rose of Sharon.

L'HIBISC DE SÍRIA